

Біль поета

Пам'яті Р. І. Журомського

Шумів вокзал. Спішили кудись люди,
Потоком ринули, як води у ріці,
А поміж них снували спритно всюди
Обвішані торбами торгівці.

-Кому в дорогу пиво, квас чи воду!
-Купіть морозиво і жуйки діточкам!
-Берем газети, є прогноз погоди! –
Настирливо гукали тут і там.

І поспіхом з грішми тягнулись руки,
Стояв торгівлі такий звичний шум.
Та гомінливі зустрічі й розлуки
Вихлюпували радість, а чи сум.

І серед гамору - вся голова в сивинах,
Привітна усмішка на доброму лиці.
-Візьміть в дорогу книжечку дитині,
Вона дешева. А для вас – ось ці

Із гуморесками. Смішні, говорять, дуже,
Цікаво буде прочитати всім.

Та відвертались поглядом байдужим,
Як від чогось невартого зовсім.
Хлопчина: -Тату, дай мені на книжку!
-Та одчепися!- батько так зо зла.
І хтиво оглядав звабліві ніжки
В журналі глянцеvim й оголені тіла.

-Ех!- боляче зітхнув поет і рушив,
Сховавши скарб свій під старим плащем,
Образу - в серці за холодні душі,
А на папері – слів гіркотний щем .

А чи потрібні його вірші людям –
Видання труд, в горінні все життя?
Допоки так Поет принижуватись буде,
Дорога нації проляже в небуття !